

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, καλώς ήρθες

Πόσο γλυκιά η ξεκούραση σαν μένει η στράτα πίσω... το είπες; Ωραία τα ταξίδια ωφέλημα και χρήσιμα, αλλά και κουραστικά! Ζεις σε μια βαλίτσα, εκεί είναι τα υπάρχοντά σου, τα δικά σου πράγματα. Κι είναι και κάτι άλλο. Όσο δικό κι αν είναι το σπίτι, όσο καλοδεχούμενος κι αν είσαι και κουράζεις και κουράζεσαι, πρέπει να προσαρμοστείς με τη σειρά τους και να φροντίσουν κι αυτοί το παραπάνω άνθρωπο μέσα στο σπίτι.

Αυτά τα μικροπράγματα της κάθε μέρας. Χαίρονται την παρουσία σου και χαιρετάει τη συντροφιά τους, αλλά είναι εκεί, δεν είσαι μοναχός. Τα έχω ζήσει τόσες φορές και είναι τόσο έντονη η αίσθηση της προνομίας στο γυρισμό, ιδιαίτερα όταν γυρίζεις από τη μεγάλη πόλη. Μερικές φορές τα τελευταία χρόνια το χάρηκα που έμεινα στο σπίτι της εδώ αδελφής μου, που ήταν άδειο και είχα το κλειδί. Τώρα βέβαια μιλάω για τη μεγάλη πόλη με το θόρυβο, εκείνη την ακαθόριστη αλλά συγκεκριμένη βοή μέρα νύχτα και τους δικούς από κοντά που δεν σ' αφήνει η αγάπη τους να πάρεις ανάσα.

Εσύ έζησες μια εντελώς διαφορετική ατμόσφαιρα, με την ωραία συντροφιά με τους καλούς μας φίλους, με τις δικές τους ενδιαφέρουσες παρέες, με το άνετο σπίτι, με τη θέα και την κοινωνική συναναστροφή και τον περιορισμένο χρόνο, παίζει κι αυτό το ρόλο του, έζησες μια ιδανική περίοδο διακοπών. Να σπρώξεις τα μανίκια σου τώρα, να βοηθήσεις το Γιάννη και την Άννα, παρόλο που είχαν τη βοήθειά σου κι από μακριά.

Και σκέφτομαι, ρε Γιώργο μου, πως δεν μπορώ να πάω πιά. Με ρώτησε ένας φίλος από κει, πότε θα 'ρθεις και τούπα... τα χελιδόνια δεν θα ξαναρθούν!

Ομως δεν παραπονιέμαι, είχα την ευλογία να κάνω πολλά ταξίδια και να χαρώ πολλά. Και την Ελλάδα έχω γυρίσει σχεδόν όλη και την Ευρώπη έχω δει σχεδόν όλη και ταξίδι έκανα με πλοίο από τον Παναμά, το γύρο του κόσμου και στην Αυστραλία ταξίδεψα και στη Νέα Ζηλανδία και στην Ιαπωνία και πολύ μου και καλό μου!

Το σημαντικό είναι πως δεν σπατάλησα, δεν ασώτεψα, δούλεψα κι εδούλεψα και έδωσα απ' τον κόπο μου. Ο ποιητής λέει «...Τώρα δεν έχω τίποτα να δώσω ή να κρατήσω, δεν περιμένω ανταμοιβή, πολλή είναι τέτοια ελπίδα.»

Και επειδή πατάω και με τα δύο πόδια

Στη φωτογραφία από την Νάταλη Μεσσάρη, ο Γιώργος Χατζηβασίλης (δεξιά), γευματίζει με κεφαλλονίτες φίλους στην ταβέρνα «Δειλινά», -πού αλλού;- στο χωριό Δειλινά! Ορθιος ο Γιώργος Μεσσάρης, ενώ στην παρέα είναι και ο κ. Πέτρος Σιμάτος με τη σύζυγό του, η ιστορικός κα Υβόννη Μαρκαντωνάτου και ο Λευτέρης Παπαδάτος.

στη γη, ξέρω πως η μνήμη δεν είναι αιωνία. Ζήσαμε στην εποχή που βρεθήκαμε και ξέρουμε πως είμαστε περαστικοί. Όμως σαν το βασιλικό μου που ξέρει πως πέρασε το καλοκαίρι, κρατεί όμως τα φύλλα του, έστω κι τρινισμένα και τ' άρωμά του σαν κάτι ώριμες κυρίες που δεν προσπαθούν να ξεγελάσουν την αλήθεια με κρέμες και φιασιδία γιατί το ξέρουν δεν είναι μόνο η ανθοφορία που μετράει. Κι εγώ λέω είναι η καλή μνήμη που μετράει!

ΕΥΤΥΧΙΑ

Ο δρόμος από την πληρότητα στην ευτυχία είναι μικρός. Μακρύς είναι ο επίπονος ως να φτάσεις στο σημείο το δύσκολο.

Εκεί που λυγίζουν τα γόνατα στη γνώση και την επίγνωση.

Εκεί που δέχεσαι και παραδέχεσαι τη δύναμή σου και την οδυναμία σου, την ανθρώπινή σου Υπόσταση.
Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Καλώς σας βρήκα Γρηγόρη, αν και νιώθω σαν να μην έλειψα ούτε μια μέρα, τόσο γρήγορα πέρασαν οι έξι βδομάδες στην πατρίδα. Οι Αυστραλοί λένε πως ο χρόνος τρέχει γρήγορα όταν περνάς καλά, όμως ο χρόνος τρέχει είτε περνάς καλά, είτε όχι; Κάποτε είπα μισομεθυσμένος σε μια κοινή μας φίλη σε νυχτερινό κέντρο πρώην εκδότη της εφημερίδας μας, πως η ζωή πέρασε δίπλα μου και δεν την είδα. Πότε πέρασαν όλα αυτά τα χρόνια, που όταν ήμουν νέος νόμιζα ότι δεν θα τελειώσουν ποτέ; Και ξέ-

ρεις ποιό είναι το χειρότερο; Όταν το μυαλό νιώθει νέο και θέλει να κάνει πολλά πράγματα ακόμη, αλλά ξέρει πως δεν θα τα προλάβει...

Δεν έχω ταξιδέψει όσο εσύ, αλλά έχω πάει σε αρκετές χώρες, όμως καμιά δεν με συγκίνησε όπως όταν βγαίνω από το αεροπλάνο στην Αθήνα. Δεν είμαι εθνικιστής γιατί δεν περιφρονώ καθόλου άλλους πολιτισμούς και τους σέβουμαι όλους, όπως τους αξίζει, όμως τη δικιά σου μάνα λατρεύεις και ας είναι πιο όμορφη η ξένη μάνα. Είναι γεγονός ότι και στην Ελλάδα υπάρχουν φίλοι αγαπημένοι που χαιρόνται όταν τους επισκέπτονται, αλλά καταλαβαίνω αυτά που γράφεις για τη συγκατοίκηση. Η μάνα μου έλεγε, «κείθε που σε αγαπούν να μην πολυπληθαίνεις, μη λάχει και σε βαρεθούν και τότε τί θα γίνεις;» Ομως είμαι πολύ τυχερός γιατί στην Αθήνα έχω στη διάθεσή μου ένα διαμέρισμα που ανήκει σε καλούς φίλους μου στην Αυστραλία και δεν ενοχλώ κανέναν. Αλλωστε, παρόλο που όλος ο κόσμος λατρεύει τα ελληνικά νησιά και 25 εκατομμύρια τουρίστες δεν είναι δυνατόν να κάνουν όλοι λάθος, εμένα δώσε μου την κακάσχημη Αθήνα και είμαι ευτυχής. Μην με παρεξηγήσεις, έχω γράψει για την αγάπη μου για την Κεφαλλονιά, τη Σύμη και τη Ρόδο, όμως μόνο στην Αθήνα μπόρεσα να δω μια συγκλονιστική θεατρική παράσταση, να πάω σε μια πολύ ενδιαφέρουσα ομιλία, να επισκεφθώ το Καπνεργοστάσιο στον Κολωνό που τώρα είναι η βιβλιοθήκη της ελληνικής Βουλής και Τμήμα Μπενακείου Βιβλιοθήκη. Για να καταλάβουν οι φίλοι αναγνώστες μας τον πλούτο των πολιτιστικών εκδηλώσεων θα αναφέρω πως μόνο στο βιβλιοπωλείο «Ιανός», που για μένα

τουλάχιστον είναι ένα από τα καλύτερα βιβλιοπωλεία που γνωρίζω, οργανώθηκαν 51 παρουσιάσεις βιβλίων, μουσικές και θεατρικές παραστάσεις, παιδικές εκδηλώσεις, συζητήσεις, συναντήσεις με μουσικούς και συγγραφείς...

Σε προσέχαι έκδοσης θα κάνω έναν απολογισμό του ταξιδιού μου και θα καταγράψω τα καλά, αλλά και τα κακά στην πατρίδα μας, όμως ούτε η οικονομική κρίση, ούτε οι φιλισταίοι μικρόψυχοι Ευρωπαίοι, ούτε οι κακοί Έλληνες μπόρεσαν να βλάψουν το μεγαλείο της Ελλάδας μας, πανέμορφη και αγέρωχη να θαμπώνει αυτούς που γνωρίζουν την Ιστορία της και καταλαβαίνουν τα μηνύματα που στέλνει, σαν τον φάρο που με τις ακτίνες του καθοδηγεί τους ναυτικούς για να μην πνιγούν.

Χαίρουμε που ανέφερες τον Γιάννη (Δραμιντό) και την Άννα (Αρσένη) πολύτιμοι συνεργάτες που σπρώχνουν τον «Κόσμο» στις πλάτες τους χωρίς τη βοήθειά μου, είτε εδώ είμαι, είτε στο διάστημα. Εγώ, καλέ μου φίλε, έκανα τη θητεία μου στην εφημερίδα μας όσο καλύτερα μπορούσα και τώρα έχουν παραλάβει τη σκυτάλη οι νέοι που τους καμαρώνω ευτυχώς πως και χωρίς εμένα «Ο Κόσμος» μας θα συνεχίσει να καταγράφει την πραγματική ιστορία της παροικίας μας, με ευσυνειδησία και χωρίς αποκλεισμούς.

Όπως λέει ο ποιητής που αναφέρεις, «...τώρα δεν έχω τίποτα να δώσω ή να κρατήσω, δεν περιμένω ανταμοιβή, πολλή είναι τέτοια ελπίδα.» Αλλωστε, όπως εσύ, δούλεψα κι εδούλεψα και έδωσα απ' τον κόπο μου χωρίς να προσδοκώ ανταμοιβή τιμές και δόξες, αυτά τα αφήνω σε αυτούς που τα χαιρούνται και καλά κάνουν και τους βοήθησα όσο μπορούσα. Γιατί χωρίς αυτούς τους ανθρώπους η παροικία μας θα ήταν πολύ φτωχή και γι' αυτό πρέπει να τους τιμούμε και να τους δοξάζουμε όταν παράγουν τα μικρά και μεγάλα έργα που έχει ανάγκη ο Ελληνισμός.

Το ότι είμαστε περαστικοί δεν μπορεί να αμφισβητήσει κανείς, αλλά όσο το μυαλό μας εργάζεται είναι απαραίτητο να το χρησιμοποιούμε γιατί δεν ξέρουμε αν θα μάς εγκαταλείψει ποτέ ή πότε η μνήμη.

Καλώς σας βρήκα όλους, λοιπόν και συνεχίζουμε την πορεία που χαράξαμε γι' αυτή τη στήλη με αναμνήσεις από το χτες, χωρίς να ξεχνάμε το σήμερα..